

Regiunea
Hunedoara-Deva

ANUL 71
SERIA II
NUMĂRUL 1037

ALBINA

JOI 9 XI 1967
8 PAG. 25 BANI

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMÎNTELOR CULTURALE

Vira ancora!

FINALA CONCURSULUI REPUBLICAN

„CINE CUNOAȘTE AGRICULTURĂ

CÎȘTIGĂ”

FILARET

POPESCU

ȘI ALȚI 75

Dimineață de basm la căminul cultural din Bixad-Oaș

Concursul l-am privit de pe băncile amfiteatrului în care stătuseră pînă atunci studenții. Alături era un om cu bondiță tivită cu „primari” țesute, care imită de minune blana de miel astrahan. Purta itari dintr-o țesătură făcută de femeia lui din bumbac și mătase. O execuție desăvîrșită pe care am oferit-o oricînd spre studiu creațiilor de modele din marile țesătorii.

Filaret e al doilea clasat pe țară la creșterea animalelor. Să fii al doilea dintre milioanele de crescători de animale... Trebuie să recunoaștem că ginoul acesta e copleșitor.

— Trecuși peste atîtea praguri nene Filaret. Ți-a fost greu?

— Intrebă-mă mata ce vrei din manual și eu îți răspund. Din cîte am înțeles știe manualul pe de rost. N-a bucherit ci a ținut pe rînd în mîini cînd găleata și țesala, cînd maonatul. Cînd se poticnea undeva în muncă, în manual căuta dezlegarea. I-a murit omnia un vitel și pînă a venit doctorul el s-a uitat în carte și a aflat că dacă faci greșeala și hrănești vacile înainte de fătare cu nutrețuri suculate — care fermentează — poți ucide fetușul.

Cartea lui miroase a grajd. As putea spune că dacă nu miroasa așa un a-jungea el atît de departe. Să audă asta

cei care au manualele nou-nouțe de neumblate ce-s.

— Ce-ai cîștigat? Il întreb.

— Un ceas, două serviete, stilouri, cărți. Da' nu cu asta trebuia să încep ci cu ce am stîns în minte atîtea luni. Se referea la cunoștințe ca la un capital depus spre fructificare.

Concursul se desfășoară după manual. Cine cunoaște cîștigă. Unui concurent din regiunea București, care o incurcă spunînd că nu știe în carte, i se răspunde blind, dar fără putîntă de replică: „Cultura plantelor de cîmp”, manual, pag. 144-145.

Cine știe agricultură cîștigă. Vreți să cîștigați, învățați! 412.000 de cursanți de la învățămîntul agricol de masă au primit în dar manuale cu coperti de vîlă. 24.000 de specialiști și cadre didactice le-au arătat sistema de studiu. Așa s-a ajuns ca în vechea lor experiență de practicieni să poată pătrunde preceptele științei. Așa s-a făcut legătura de ciment dintre împlinirea de pe cîmp sau de grajd și principiul din carte.

Se poate învăța la orice vîrstă?

Unul dintre concurenții bătrîni, Niță Ionică, de 52 de ani, din Răciu-Ploiești, a ajuns pînă la întrebările de baraj. Locul său la „pomicultură” i-a scăpat

printre degete. Tună și fulgeră și dacă n-ar avea părul alb, l-aș da, pentru minia asta tinerească, dintr-o dată, înapoi cu 30 de ani.

Am stat trei zile înaintea unui fapt inedit: țărani față în față cu profesorii de institut. Este una din cuceririle agriculturii socialiste: cununia științei cu practica agricolă.

Din cîteva zeci de mii de concurenți, 76 și-au disputat locul întâi. Doar cite unul singur din fiecare ramură prevăzută în concurs, a ajuns aici, după o severă triere a cunoștințelor. Le dăm numele în chip de omagiu, felicitîndu-i totodată din inimă.

— Mecanizare — OCTAV ALEXANDRU, S.M.T. Crivești, reg. Iași.

— Cultura plantelor de cîmp — GHEORGHE CONSTANTIN, C.A.P. Movileni, reg. Iași.

— Creșterea animalelor — NISTOR CHEREGI, C.A.P. Marghita, reg. Crișana.

— Legumicultură — NICOLAE TOADER, C.A.P. Tîrgoviște, reg. Ploiești.

— Pomicultură — VASILE CÎNTEA, președintele C.A.P. Ocniș, reg. Maramureș.

V. TOSO

note de lectură

Virgil Carianopol:
VERSURI

Debutînd sub semnul supra-realismului (formulă prin care se încerca o captare a resorturilor mai profunde ale vieții, o revoltă în fața aspectelor învechite ale artei timpului), Virgil Carianopol căuta o cale de valorificare superioară a potențialului său poetic, o modalitate cît mai elastică și modernă de manifestare a acestuia. Era, evident, și o doză de afectare în versurile sale de tinerețe, dar poetul izbutea adesea a-și transcrie expresiv și memorabil revolta lui autentică în fața nedreptăților vremii, tristețile pe care i le provocau mizeriile timpului, chinuitoarele lui întrebări în fața existenței. De unde un ton elegiac, o amărăciune stăruitoare, un acut sentiment al însingurării ce învăluie poemele mai vechi. (O! Noaptea, noaptea asta, ce stranie-i, ce goală!). Se simțea oarecum regenerat la contactul cu satul, cu locurile, „unde cîmpia își bate pletele pe solduri ca o fată”, lingă „boii cu care împungeam altădată apusul”.

Reazemul său stă în natură (e un admirabil pastelist), în istoria, în faptele eroice ale acesteia, care-i trăiesc în „singele visării” cu o intensitate puțin obișnuită.

Poet autentic, mai înseninat în tristețile sale, pe sub care strecura adesea un umor fin, visător iremediabil, dar cu ochii larg deschiși spre viață, Virgil Carianopol recuperează prin piesele cele mai reușite ale volumului prezent îndelungata lui absență din librării, cîștigînd de îndată inima cititorului.

C. M.

Liviu Bratoloveanu:

SOARELE
DIN FEREAȘTRĂ

În culegerea Soarele din fereastră, sînt cuprinse cîteva povestiri în care ne întîlnim cu fapte, cu eroi, cu oameni care au făurit cu inimile aprinse drumurile limpezi și drepte pe care înaintăm azi spre viitor. Uteciștii din ilegalitate, față-n față cu moartea, face totul ca să transmită manifestele la timp. Dar în prezentarea acțiunii, autorul ocolește șabloanele. Fără romanțări, cu evocări directe, pline de cruditățile faptelor, eroul este captat într-un fragment de viață neliteraturizată. Accentul se pune pe analiza psihologică, pe stările prin care trece eroul. Soarele din fereastră e un moment al însureștii din august 1944. La drum o povestire din viața ceferiștilor ilegaliști iar Soldații fără uniformă un omagiu adus celor mobilizați pentru lucru care și-au slujit patria cu aceeași ardoare și spirit de sacrificiu.

E. M.

Sînt activitățile de iarnă diferențiate?

Deocamdată activitatea de iarnă se află în fază de proiect. Dar pe întreg cuprinsul țării se iau măsuri pentru îmbunătățirea condițiilor materiale, pentru prevederea unor acțiuni cît mai interesante, pentru atragerea în munca culturală a unor cadre cît mai competente. Sînt trei factori hotărîtori pentru calitatea acestei munci, factori care au fost în centrul dezbaterilor la ședințele de lucru ale comitetelor regionale și raionale de cultură și artă.

La aceste adunări s-a pus problema unor activități diferențiate, răspunzînd unor cerințe locale și cuprinzînd, ca notă calitativă superioară, specificul local.

În raionul Brăila, în funcție de condițiile existente, baza materială a fost asigurată la un nivel satisfăcător. La Viziru, de pildă, s-a introdus în cămin încălzirea centrală și s-au făcut reparații încă din vară. Din păcate se mai ivesc unele probleme: televizorul stă nereparat — din lipsă de fonduri — de peste trei luni; încă nu s-a instalat masa de ping-pong în camera destinată activității de club. Un alt aspect neplăcut pentru activiștii culturali și pentru săteni este faptul că, de cîva timp, circula zvonul că se proiectează mutarea căminului în localul C.A.P. „23 August”, unde nu există cele mai bune condiții ca spațiu și unde vor fi necesare lemne pentru încălzit. Or, căminul, avînd asigurată încălzirea, nu și-a prevăzut un fond pentru lemne. Din fericire, statul popular nu este de acord cu schimbarea propusă, considerînd că ea nu este în avantajul nimănui.

Mergînd mai departe, pe linia celor trei factori amintiți la început, se constată că proiectul de măsuri pe perioada de iarnă este, la acest cămin cultural, destul de bogat. Din păcate se prevăd prea puține activități pe specific local. Există în plus un punct interesant în această privință în care

se menționează organizarea unor acțiuni de propagandă științifică. De asemenea, binevenită este și organizarea cluburilor unui număr mare de intelectuali din comună — la Viziru cadrele medicale de la spitalul din localitate participă la conferințele de popularizare a științei, la seri de exponate științifice. La Isurăței, la Isurăței, proiectul de măsuri cuprinde seri de întrebări și răspunsuri înute cu sprijinul cadrelor didactice de specialitate, de la liceul din comună. Totuși, comparînd proiectele de măsuri ale căminelor din Viziru și din Isurăței, constatăm că ele nu se deosebesc prea mult. Una din diferențe ar fi aceea că la Isurăței este mai extinsă activitatea artistică — aici există un ansamblu folcloric valoros. (A obținut, de altfel, locul doi pe regiune la actualul concurs). O altă lipsă a ambelor planuri este că nu sînt precizate amănunțit în legătură cu activitățile incluse. La Viziru, de pildă, sînt prevăzute acțiuni bilunare pentru susținerea unităților economice, la care se adaugă și șase concursuri pe teme zootehnice, agrotehnice și legumicole, dar fără să se menționeze tematica exactă și fără să se fixeze data organizării. Fără îndoială că un asemenea proiect de măsuri ca și răspunderea întregii activități culturale nu trebuie să apese numai pe umerii directorului de cămin. Iată însă că, la Isurăței, consiliul de conducere al căminului este convocat pe 27 octombrie, și la această dată se prezintă doar 6 din cei 15 membri. Acest aspect se leagă foarte strîns de caracterul „general” al proiectului. Și n-ar fi bine să se folosească mai mult elementul atractiv în sprijinul mobilizării oamenilor la aceste acțiuni? Un cămin din regiunea Brașov, din comuna Valea Lungă, organiza cu tineretului concursuri tulger pe teme de is-

torie și geografie, folosea aparatul de radio sau picupul pentru audii colective, deci pentru educație muzicală.

Valoarea activității culturale decurge din interesul pe care îl trezește în rîndul localnicilor. Or, acest lucru nu este posibil dacă nu se răspunde unor necesități din viața social-economică a comunei, dacă nu se ține seama de preocupările majore ale satului contemporan.

M. MUNTEANU

Vești de la corespondenți

Centrul de radioficare din comuna Celaru, raionul Caracal, (redactor Stan Tudorița) se preocupă îndeaproape de popularizarea cărților. Emisiunile Ce să citim? Ce vom citi? O carte pe săptămînă, Cărți pentru tineret sînt transmise cu regularitate. În cadrul acestor emisiuni se prezintă cărțile noi, de asemenea ascultătorii sînt informați asupra cărților ce vor apare.

În emisiunea O carte pe săptămînă bibliotecara Elena Davidescu prezintă recenziile unor cărți care au sosit la librărie și recomandă ascultătorilor să și le procure.

Pentru desfășurarea în bune condiții a învățămîntului agrozootehnic de masă, Consiliul agricol raional Caracal a procurat o serie de planșe, diafilme. Recent a comandat în acest scop și 30 de aparate de proiectie.

Căminele culturale din raionul Caracal organizează deseori conferințe

cu participarea inginerilor agronomi. Nu demult, în comuna Preajba, inginerul din localitate a vorbit oamenilor despre „Rolul îngrășămintelor minerale în obținerea recoltelor bogate”. La Stoenești s-a dezbătut tema „Agrotehnica culturilor irigate”, iar la Fărcașele și Cioroiu s-au purtat discuții despre cultivarea viței de vie și despre extinderea culturii roșiilor.

GABRIEL ȘT. ELIESCU

Bibliotecarul Mircea Mureșan din comuna Măruș, raionul Ineu, desfășoară o activitate rodnică cu cartea. Cei 818 cititori permanenți ai bibliotecii au citit în acest an peste 8.000 de volume. Bibliotecarul se preocupă îndeaproape și de cititorii din satele aparținătoare comunei. În cele cinci sate Ciurtești, Stoenești, Socaci, Rogov și Valeni, unde se deplasează deseori, a reușit să atragă mulți cititori săteni la lectură.

PAVEL CIURDARU

O ȘCOALĂ A RESPONSABILITĂȚII

O P I N I I

Dumneata ce părere ai?

Cînd vă va spune cineva: „Cooperativa agricolă din Pietroșani e o cooperativă mică”, să știți că se gîndește la suprafață. Într-adevăr ea nu depășește 800 de hectare. Dar am primit și noi, ca oricare unitate mare, mașini, îngrășăminte și ajutor tehnic, desigur în raport cu suprafața. Forța de muncă se află și ea la proporția cuvenită. Totul e să nu faci din chestiunea suprafeței o scuză pentru producțiile mici, pentru veniturile mici. Totul e să iei treaba în serios. Pe 5 000 de hectare ca și pe o mie tot omul e cel care decide. La o adunare generală am reamintit un adevăr care circulă la noi în agricultură: „Pămîntul nu se poate întinde ca elasticul. Să scoatem din el tot ce se poate scoate. Și oamenii au făcut din aceasta un crez. Astăzi venitul la suta de hectare trece de 350 000 lei, iar valoarea zilei-muncă a ajuns la 34 lei. Sintem citați, spre mulțumirea noastră, alături de unitățile puternice. Puterea economică a cooperativei agricole este opera comună a tuturor cooperativelor. Raporturile noi de muncă au restructurat gîndirea oamenilor. Prezența la muncă nu e numai pur fizică, ci una pe deplin conștientă. Iată de ce ne supără faptul că mai sint unli care de ani de zile n-au nimic de spus în adunări.

— Dumneata ce părere ai, nea Mărgărit? — îl întreb pe Stelian Mărgărit, și el tace. Și-i amintesc că dreptul de a-și spune părerea e înscris în statutul pe care l-a aprobat și el. Sint oameni pe care adunarea generală i-a învrednicit cu răspunderea de membri ai consiliului și pe care faptul acesta i-a transformat aproape cu totul, făcîndu-i să se identifice cu interesele cooperativei. Sint cîte unii care vădesc însă îngustime de gîndire. Moise Stelian și Radu Ion nu vin la ședințele de consiliu, fiindcă se îngrijesc mai mult de lotul personal. Din fericire cazurile acestea sint din ce în ce mai rare.

Dezbătînd în spiritul democratismului cooperativist fenomenele ivite în timpul procesului de producție, ședințele de consiliu sau adunările generale își fac prin aceasta un efect educativ neîntîrziat. La puțin timp după ce cooperativii au criticat sectorul evidenței contabile, Georgeta Badea, șefă contabilă și membră în consiliu, și-a schimbat radical stilul de muncă.

La începutul fiecărui an, planul de producție este supus studiului și aprobării pînă la ultimul om din cooperativă și omul acesta știe ce are de făcut. În legătură cu asta imi amintesc de o împrejurare cînd întreaga brigadă de grădină, în cap cu șeful ei, a apărut în fața adunării generale.

— De ce ați păgubit dumneavoastră cooperativa de 75 000 lei? — ținea adunarea să știe. Fiindcă într-adevăr, brigada legumicolă nu dăduse producția prevăzută deși avea condiții. Pentru ca pe anul în curs brigada legumicolă să comunice, încă de la 15 septembrie, o depășire de 100 000 lei. Am verificat în clipa aceea din nou o impresie mai veche: adunarea generală este o înaltă școală a responsabilității.

ION STOICA
președintele C.A.P. Pietroșani — Ploiești

Scripticul și facticul

— Cine păzește bunul obștesc?
— Toți și fiecare în parte, — ne răspunde Mihai Stănescu, director al școlii și președintele comisiei de revizie. Alegerea celui mai prestigios cadru didactic în această funcție ni se pare un lucru potrivit. Legat sufletește de oameni (cei mai mulți l-au avut dascăl), legat de viața cooperativei, el își face revizia meticolos, sever și drept.

— Vă place munca aceasta?
— Am fost printre primii înscriși în cooperativă. Doresc ca ea să crească și să se dezvolte. (Și enunțăm motivele de ordin sufletesc amintite mai sus).

— Ocupația verificării cere exactitate și răspundere. Cine vă ajută?

— Dacă aș spune că numai cei patru membri din comisie, aș spune adevărul pe jumătate. Fiindcă de fapt toți cooperativii mă ajută. Ei se socotesc răspunzători de soarta producției și dau în vileag tot ce-i de natură s-o stînjenească. Mi se spune, de pildă, că Ion Gilcă, unul din ciobani, a pierdut doi miei. La prima revizie găsesc va să zică situația asta. La a doua revizie îi lipsesc însă cinci miei. Incunoștințez consiliul și în adunarea generală i se spune: „Ți s-a dat în păstrare o parte din avutul cooperativei. Cum o păzești?” Și oamenii cer înlocuirea lui cu un alt cioban.

Steliana Badea a pierdut o furcă. — Ei și, dă-o focului, că n-o fi o avere! Mi-a scăpat din căruță, — începe ea să justifice.

— Nu-i o avere, dar țî-a încredințat-o cooperativei, — îi spun cei din jur, acuzîndu-i de fapt mentalitatea. — Dacă era a mamei, tot așa de nepăsătoare era!

Cînd prezint darea de seamă în fața adunării, am de fiecare dată prilejul fericit să văd cum acționează dreptul la opinie, neîngăduința față de lipsuri, judecata fermă a colectivității. Este pentru mine, ca intelectual, un experiment și o lecție de viață dintre cele mai valoroase.

— Neîngăduința de care vorbeați este un aspect al responsabilității individului și desigur o datorie a lui. Cum și-o manifestă?

— Iată, vin oamenii și-mi spun: — S-au dat 2 000 de lei pentru un gard electric care stă de patru ani de pomană în magazie. De ce a fost luat, cînd noi n-avem izlaz și nu-l putem folosi? Și ei cer consiliului să vindă gardul electric cul are nevoie de el.

Sau alt caz: Consiliul de conducere a hotărît să se vindă oamenilor care cultivă legume, poli-etilenă. Ea a fost însă vindută cu prețul de cumpărare fără să se mai socotească cheltuielile de transport suportate din buzunarul cooperativei. Cînd am aflat mi-a venit la început să zic: „Da, dar diferența e neglijabilă, cițiva bănuși în plus la fiecare”... M-am oprit însă la timp, fiindcă sintem adesea tentați să desconsiderăm valoarea amănuntului.

— Dar de ici puțin, de colo puțin, se strînge... spuneau tot oamenii în cumințenia lor.

De la o adunare generală la alta se strîng zeci de semnalări și sugestii. E rodul vegheii acesteia pe care cooperativii o exercită neîntreput și în mod cu totul voluntar.

V. TELEAJEN

Omul din cîmp

L-am întrebat pe Nicolae Grigore, brigadier de cîmp: „Ce înțelegi dumneata prin simțul răspunderii personale și cum crezi că se manifestă?”

„Să-ți faci lucrul tău cu cinste, dar să știi și ce este în jurul tău, să muncești acolo unde ești pus cu sirgul cu care muncești în ograda ta. Înainte, imi amintesc, venea jăranul, dădea o zi cu sapa și pleca. A doua zi făcea la fel. Munca lui era fără orizont. Acuma știe că lucrează pentru el și pentru bunăstarea colectivă”.

Am găsit răspunsul strălucit și i-am mulțumit.

Omul din cîmp poate fi Călin Nina care nu-i nici măcar șef de echipă ca să zici că se agită de dragul acestei răspunderi. Nu e lucrătoare simplă, dar cînd a văzut-o pe Vasilica Plocoșan, o codană de 17 ani, că nu știe să prășească, i-a luat sapa din mîni și i-a spus: „Uită-te la mine fată și învață. Și să nu mai lași buruian în urmă, că mi se face rău cînd văd...”. Unii spun că-i bătrînosă, că nu se mai asfîmpără, dar neastîmpărul acesta este tocmai virtutea ceea nouă pe care au dobîndit-o oamenii muncind în cooperativa agricolă și care la drept vorbind îi împodobește de minune.

Omul din cîmp e Dumitru Pană, membru al consiliului, unul din cei 17 care conduc și care iau decizii în numele obștei și în folosul ei. El muncește cu sapa la cot cu ceilalți, le cunoaște gîndurile și cînd spune o vorbă, apoi vorbă este.

— Ne-a dat Agrosem-ul — zicea — sămînță de mazăre țirzie: „minunea Americii”, și „minunea Kelveodonului” și alte minuni din astea care se coc țirziu, cînd lumea s-a săturat de mazăre, și nu se mai plătește. Nu le-o fi milă la tovarășii ăștia, de muncuța noastră? (Auziți tovarășii de la Agrosem Ploiești, nu vă e milă de munca lor?)

Omul din cîmp poate fi Nicolae Avramescu și Nicolae Bran și alții, care au participat la muncă întreg ciclul de lucrări al anului, care beneficiază de retribuția suplimentară și de privilegiul de a fi aculțai cu luare-aminte în adunarea generală.

Și ei au totdeauna ceva de spus.

T. VIRGIL

EDITURA AGROSILVICĂ

Lucrări apărute

În țara noastră creșterea oilor este o îndeletnicire pe cît de străveche, pe atît de bănoasă. Există cooperative agricole care dispun în prezent de turme care însumează mii de oi. Producția însă este diferită de la turmă la turmă. Una din cauze este nivelul de pregătire al îngrijitorilor. Așadar, atenție la pregătirea profesională, la însușirea experienței înaintate. Lucrarea, de curînd apărută, intitulată INTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI ÎN CREȘTEREA OILOR, contribuie la aceasta.

Creșterea viermilor de mătase este o îndeletnicire de pe urma căreia se pot obține venituri suplimentare frumoase. Rezultate valoroase au obținut multe cooperative agricole și crescători individuali din regiunea Oltenia. Experiența și metodele folosite de unele cooperative agricole din această regiune și rezultatele obținute sint înfățișate pe larg în lucrarea CREȘTEREA VIERMILOR DE MĂTASE.

Sporirea producției și în general propășirea cooperativei agricole de producție depinde în mare măsură de organizarea științifică și retribuirea muncii. Tocmai de aceea cunoașterea organizării, normării și evidenței muncii, a principiilor și normelor generale pentru retribuirea de bază și retribuirea suplimentară, este o sarcină a fiecărui membru cooperativ. Acesta este scopul lucrării intitulată ORGANIZAREA ȘI RETRIBUIREA MUNCII ÎN C.A.P. — PRODUCȚIA VEGETALĂ.

finala celui de-al VIII-lea Concurs

În orașul de la poalele Feleacului s-a desfășurat, zilele trecute, prima etapă a fazei finale a celui de al VIII-lea Concurs.

Chemările din tunic, o impresionantă uvertură a 20 de rătăcirăse din comuna Avram Iancu, au deschis seria unor spectacole de amploare în cadrul cărora s-au confruntat peste 3000 de artiști amatori din regiunile Cluj, Crișana și Maramureș.

În cele două zile ale concursului, pe scena Teatrului Național din Cluj au evoluat ansambluri mari cu peste 100 de persoane, alături de formații mai mici, ca număr, dar egale în măiestrie, și mulți soliști.

Artiștii amatori de pe plaiurile Someșului, ai celor trei Crișuri și de pe valea Izei și Marelui au făcut să strălucească, pe scena unui teatru cu vechi tradiții, adevărate nestemate ale folclorului, create și păstrate de veacuri de poporul nostru.

La concursul de la Cluj, ansamblurile folclorice s-au remarcat prin spectacole de o înaltă ținută artistică inspirate din cele mai pitorești și mai semnificative obiceiuri populare. Dacă cu câțiva ani în urmă majoritatea acestor formații se limitau mai ales la înfățișarea și redarea unor nuanțe, la prima etapă a finalei ele au adus pe scenă variate tradiții și datini de prin părțile locului. Alături de spectacolul *Nunta din bătrâni*, cu care s-a prezentat ansamblul folcloric din Mureșeni Birgăului (Bistrița), cel din Bicălat (Huedin) a oferit spectatorilor programul *Cîntarea recoltei*, inspirat din munca sătenilor, slăvind bogăția și dărnicia pământului.

Ansamblul folcloric al căminului cultural din comuna Vad (Maramureș) a adus pe scenă, într-un spectacol de autentică atmosferă, obiceiuri și datini ciobănești. Spectacolul artiștilor amatori din Vad, *Stră maramureșeană*, a impresionat prin ținuta lui artistică, prin cîntecele soliștilor și ale ansamblului, prin muzica tradițională condus de cunoscutul violonist Ciocă și, îndeosebi, prin dansul de rămas bun care are ciobăniș pleacă cu

puri, programul ansamblului folcloric din Vișeu de Sus (Maramureș) a înfățișat momentele cruciale din viața oamenilor: nașterea, căsătoria, moartea, motive care au o puternică prezență în folclorul nostru. Spectacolul, deși ne prezintă și aspecte triste ale vieții, degajă optimism, oglindite încrederea poporului în biruirea tristeții, în triumful bucuriei și al vieții.

Ne-am reîntîlnit la această finală cu formații corale cu tradiții vechi, finaliste și la alte concursuri, am fost impresionanți însă și de unele coruri care au ajuns pentru prima dată pînă la o asemenea etapă.

A plăcut mult publicului și specialiștilor prezenți la această întrecere corul căminului cultural din Buteni (Gurahonț), reprezentanții plaiurilor unde a copilărit Ion Vidu, a unei așezări moștești în care corul răsună mai bine de o sută de ani. Aplauze meritate a cucerit și corul din Sîncraiu-Almașului (Cluj).

Maturitatea și măiestria artistică la care au ajuns unele coruri sătești au fost demonstrate și de faptul că, la această finală, alături de cîntecele de masă și bucăți din folclor au figurat și lucrări mai dificile și pretențioase, chiar compoziții ale marilor clasici ai muzicii universale. Bunăoară, corul bărbătesc din Almaș (Crișana) a prezentat printre alte cîntece și *Lauda nopții* de Beethoven (cineva dintre spectatori a remarcat, pe bună dreptate, că în acest cor de veche tradiție sînt foarte puțini tineri). Formația din Fînteșu-Mare (Maramureș) a avut în repertoriu un cîntec de Beethoven și *Marșul triumfal* din opera *Aida* de Verdi. Corul din Buteni a interpretat, pe lângă alte cîntece, și bucata *Vino iar* de I. Dowland. Corurile amintite au demonstrat măiestria lor artistică, posibilitatea de a reda deopotrivă de bine elanul și dinamismul caracteristic cîntecului de masă, finețea și gingășia unor lieduri.

Din sistemul așezămintelor culturale au participat la Cluj doar trei brigăzi artistice. Două din regiunea Cluj, ambele din raionul Zalău, și una din Maramureș. Această slabă reprezentare pare să spună multe despre nivelul la

care se află aceste formații în regiunile prezente la acest centru de concurs. Mulți dintre spectatori și-au pus întrebarea: Oare în regiunea Crișana nu există nici o brigadă artistică la casele de cultură sau la sate care să fi meritat să participe la o finală?

Programele celor trei brigăzi care au evoluat au reflectat în bună măsură preocupări pentru înviorarea spectacolelor acestor formații, pentru găsirea mijloacelor celor mai adecvate de prezentare, de ridicare a ținutei artistice. Brigada artistică din comuna

Cizer (Zalău) ne-a dovedit că există multe posibilități în această privință. Cei șase interpreți, artiști talentați, au demonstrat prin jocul lor cît de atractiv și eficient poate fi un text scurt și bun (textul trata problema dezvoltării sectorului zootehnic), dacă este însoțit de o interpretare și o regie adecvată. Programul brigăzii artistice a Casei raionale de cultură din Zalău intitulat *Probleme* a ironizat cu finețe tipuri negative de oameni: demagogul, îngîmfatul, slugarnicul și chiulangiul, prezentînd un spectacol plă-

cut, dinamic și cu mult umor. Brigada din Berchezoaia (Șomcuta) deși a avut un text destul de bun și interpreți talentați n-a atins nivelul formației din Cizer, datorită faptului că a uzat în unele părți ale programului de forme vechi și simpliste folosite de către brigăzi cu ani în urmă.

„E greu de stabilit o balanță a valorilor între formațiile de dansuri care au evoluat la această finală“ mi-a spus un coregraf care a urmărit cu multă atenție aceste echipe. Într-adevăr e foarte greu să spui și ca simplu spectator care formație ți-a plăcut mai mult, care a redat mai autentic frumusețile și comorile, virtuozitatea și dinamismul dansului nostru popular. Pe cine să amintești întii? Echipa de dansuri de femei din comuna Șerești (Cluj), care a interpretat atît de autentic și frumos dansul *Muierasca*, sau formația din Poienile Glodului (Maramureș), care a prezentat suita *Tropotita de la Iza*? Cum să stabilești care echipă e mai bună, cea din Mogoșești (Șomcuta) cu suita de pe Chioar, sau cea din Pietroasa Căbești (Beiuș) cu jocurile *Roata* și *Vatra* care au păstrat elemente de dans arhistrăvechi?

Spațiul nu ne permite să ne ocupăm mai pe larg de evoluția soliștilor. Nu putem totuși să nu remarcăm evoluția lor în ceea ce privește repertoriul și interpretarea cîntecelor. Cei mai mulți soliști au adus pe scenă cîntece populare locale și ceea ce merită a fi subliniat este faptul că de astă dată n-au mai imitat în interpretare pe cîntăreții populari auziți la radio sau la emisiunile de la televiziune. Au cîntat în stilul lor propriu, așa cum se cîntă în satul lor. Spectatorii au aplaudat o față măruntică, cu voce cristalină, din comuna Bucium, pe Sava Negreanu care a interpretat cu gingășie și simț artistic cîntecul *Someș-Someș*.

Tot ce am văzut și auzit pe scena de la Cluj — prima etapă a finalei — prevestește un nivel artistic înalt al confruntărilor ce vor avea loc și în celelalte centre de concurs.

R. IARAI

Cei șase din Cizer

Instantanee **FRUMUSEȚEA OMULUI** Instantanee

Urechești este un sat din raionul Focșani. Se poate spune că e un sat bogat. Cooperativa agricolă de producție este multimilionară. Numai din veniturile bănești aduse de această cooperativă intră în buzunarele oamenilor, bani lichizi, peste 11 milioane lei. Adăugând și veniturile în natură, precum și pe cele provenite de pe loturile personale, putem spune că oamenii de aici au tot ce le trebuie. Pentru mulți, aparatul de radio și televizorul sînt lucruri obișnuite, mărunte. Tot lucruri obișnuite sînt pentru unii și frigiderele „Fram”. Cincizeci dintre ei și-au făcut case noi cu tot confortul: baie și chiuvetă de spălat, ca la oraș... Poteci de ciment prin curte. Iar trei dintre cooperatori au și autoturisme. În anul acesta s-au mai înscris cîțiva să-și cumpere și, peșemne că în anii viitori, în Urechești, vor deveni lucruri obișnuite și aceste mașini. În Urechești sînt școli noi și o minunată orchestră de copii. Căminul cultural atlat azi în construcție se va număra, peste doi ani, printre cele mai frumoase din regiune. Dar nu despre bunăstarea oamenilor vreau să vorbesc, ci despre frumusețea lor sufletească. Am cunoscut, de curind, pe Emil Ceaușoiu și pe soția lui Smeada. Amîndoi sînt membri ai cooperativei agricole de producție. Smeada n-a

crescut la părinții ei. A fost adoptată de familia lui Ion Chicoș, care n-avea copii. Dar la vreo zece ani după aceasta, mama ei adoptivă a născut un băiat — Nicușor. După încă vreo doi ani, a dat naștere și unei fete — Maria. S-ar fi putut întimpla, cum e și firesc, ca femeia să iubească mai mult pe copiii ei buni, decît pe fata înfiată. Poate chiar așa a fost în realitate, dar nici tatăl, nici mama n-au arătat asta. I-au crescut pe toți trei, ca și cum toți ar fi fost frați buni, singe din singele lor. Smeada nu s-a simțit străină în sinul familiei. S-a bucurat de dragostea părintească, la fel ca și ceilalți doi copii. După cîțiva ani, soții Ion și Dumitru Chicoș au murit și Smeada a rămas singurul sprijin al celor doi copilași. S-a zbatut. A muncit din răsputeri și ea și tinărul ei soț. I-au socotit pe cei doi frați, ca pe băiatul lor — astăzi în vîrstă de 6 ani. I-au hrănit, i-au îmbrăcat și i-au făcut mari. Pe frații lor i-au învățat meserie. Acum vreo doi ani l-au căsătorit; l-au renovat casa moștenită de la părinți. Ei s-au mutat în casa cea nouă, clădită de curind. Au luat-o cu ei și pe Maria. Smeada o iubește și are grijă de ea, nu ca o soră vitregă, nici măcar ca o soră bună, ci ca o mamă adevărată. A dat-o la liceu, apoi la Faculta-

tea de industrie alimentară din Galați, de unde, peste doi ani, fata va ieși ingineră.

Am stat de vorbă cu Smeada. Mărturisesc că rar am văzut oameni cu un asemenea devotament față de frații și surorile lor. Asta e frumusețea omului. Desigur, unii dintre cititorii acestor rînduri ar putea spune:

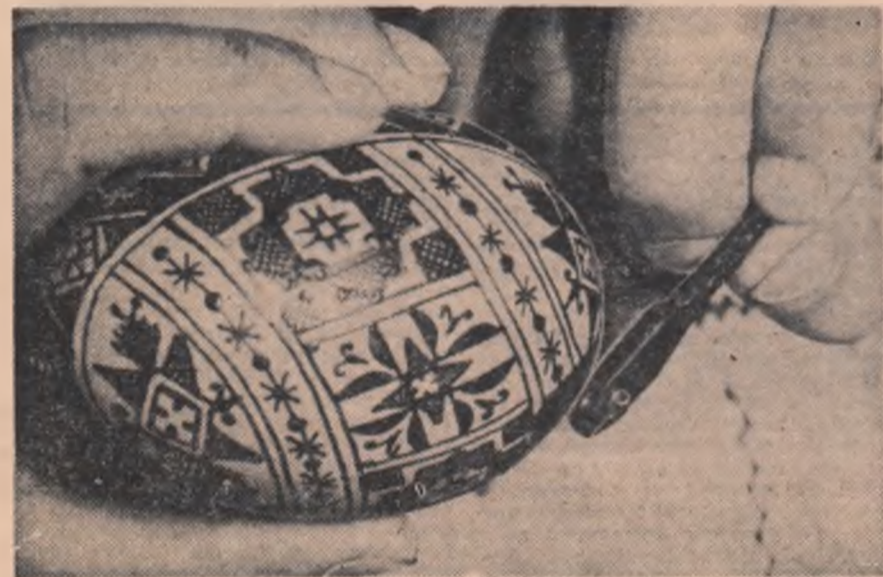
— Smeada n-a făcut mare lucru. Pur-tarea ei face parte din îndatoririle omenești. Cu atît mai mult, în societatea noastră, socialistă...

Se poate să aibă dreptate. Însăși Smeada n-a amintit nimic din toate acestea, pe care le-am aflat de la în-vățătorul Teodor Dragomirescu, direc-torul căminului cultural. Dar prin tă-cerea ei s-a înălțat și mai mult.

Am aflat de curind despre faptele unor frați buni din satul Străjești, re-giunea Pilești. Îndată după moartea pă-rinților, patru frați și surori au dă-rimat casa veche, împărțindu-și „fră-țește” cuiele, țiglele și scîndurile. Celul de al cincilea, care-ngrijise zece ani de bătrîni, i-au lăsat o singură cameră: partea lui.

Nu mai e nevoie de nici un comenta-riu. Faptele vorbesc singure.

ȘERBAN NEDELICU

Poem pe o coajă de ou.

În așezările de munte din părțile Cim-pulungului-Moldovenesc și Rădăușju-lui, împodobirea cu motive geometrice și florale, variat colorate, a ouălor, de-numită prin partea locului „închestrare” este o artă moștenită din generație în generație. În muzee și expoziții, vizitato-rii din țară și străinătate își opresc în-delung privirile asupra acestor frumuseți ale artei noastre populare, unice în for-ma lor de prezentare. Încă în secolele XVI și XVII, femeile mai în vîrstă, păstrătoare ale secretelor acestei arte atît de pușin cunoscute, iar acum, în număr tot mai mare și tinerele

fete, s-au ocupat și se ocupă cu migală și răbdare de pictatul ouălor. Alături de brodatul altitelor și țesutul covoare-lor, „închestrarea” ouălor într-o mare varietate de modele și culori atestă sim-țul artistic al locuitorilor din această parte a țării.

Dintre toți creatorii acestor bijuterii din comunele Moldovița, Gemenea, Bro-dina, Ulma, Sadova și Fundul Moldovei, s-a impus, datorită frumuseții unice a compoziției desenului și prezenței unor culori rare, gospodina Elena Țăranu. Ni-meni n-ar bănuî în micuța și apriga bă-

O ARTĂ STRĂVECHE

trinică, pe al cărei piept lucește la zile festive Șteava de mamă eroină, pe meș-tera ale cărei valori artistice au trecut granițele țării.

Cu siguranță și imaginație în minuirea peniței (penița de ceară), mătușa Elena înscrie pe albul imaculat al coajei de ou motive geometrice îmbinate cu flori, ade-vărate miniaturi decorative. Culorile folo-site de ea își au originea în plantele și ră-dăcinile din flora montană înconjurătoa-re. Se nasc astfel nuanțe deosebite de co-lorit, de nerealizat cu culori chimice, avînd și un grad sporit de rezistență în timp.

Majoritatea membrilor familiei Țăranu sînt creatori populari: fiica ei brodează altîte, fratele este sculptor în lemn, iar cumnata neîntrecută țesătoare de covoare de lînă. Uneori, Elena Țăranu transpune pe ouă modelele de pe altîte și covoare, după cum, adesea, și modelele scrise pe ouă se transformă în metri pătrați de co-voare bucovinene.

Frumusețea ouălor încondeiate ar pu-tea constitui un real izvor de inspirație pentru artizanii cooperativei DEIA din Cimpulung. Din păcate, ei bagatelizează această formă de prezentare a artei popu-lare atît de solicitate, fabricînd obiecte de valoare îndoielnică, lipsite de gust, de expresivitate și autentice. Este cazul ca ar-tei populare, frumosului adevărat, să i se acorde în sfîrșit atenția cuvenită.

Text și foto : F. MICHITOVICI

Respectă, să fii respectat

Statul acesta îl dă, prin exemplul personal, și moș Costache Lungu din satul sucevean Ghi-reni. Deși în vîrstă, el salută respec-tuos pe oricine, ridicîndu-și primul pă-lăria. Întotdeauna, zimbilor și atent, te întîmpină de departe.

„Îmi face plăcere, spune moș Lungu, să-l salut pe cel despre care știu că e om și mă cunoaște și pe mine de om. Respectînd pe alții, te respecți pe tine însuși”.

— Ce te faci dacă trece pe lingă dumneata un tînăr și nu-ți dă „bună ziua” ?

— Îi dau eu „bună ziua”, ca să-l amintesc că omul nu-l un animal necu-vîntător, lipsit de simțire. Înțelepciunea omului începe de la respectul arătat semenilor săi.

Nu mai e nevoie să arăt cîtă dreptate are moș Lungu. Îmi îngădui să adaug că numai bineștele nu-s de-ajuns ca să fii în rîndul lumii. Degeaba împarți la saluturi, dacă în rest ești neom. Bună-oară, ca vecinii de ogradă ai lui moș-Gheorghe Galii din Coțușca. Sînt trei : Saveta Ursu, Nicolae Țătarcan și Gheorghe Airimițoale. Avîndu-și gos-podăriile în jurul celei a bătrînului, nu și le împrejmuiesc, anume ca să-și facă drum peste parcela vecinului și să-și mine oră-lăniile în grădina lui, din care bineînțeles că se alege praful. Oare lor le-ar plăcea să-și vadă parcelele călcate în picioare ?

Tot în Coțușca, alți „binevoitori” au dat lama peste noapte în lotul experimental al școlii, des-pulnd de ștuleți porumb hibrid semănat și întreținut de către elevi, care s-au ales numai cu beldille, lără să poată vedea și rodul muncii lor. E limpede că lăptășii și-au mîncat o dată cu cinstea și dreptul la respectul consătenilor.

V. TUREA

Beția strică omenia

Valiță Hașegan și Bebe Greavu, din comuna 23 August, oraș Constanța, și-au tăcut debutul ca flăcăi nu la horă, ca alții, ci la circiamă. Kilogramele băute împreună le-au sudat cîr-dășia, lără a le astîmpăra setea. Salariul lui Valiță, muncitor în port și navetist, nu mai ajungea. Trebuia să „contribuie” tot mai hotărît și Greavu. Lăsînd baltă munca în cooperativa agricolă, a intrat șofer la I.R.T.A. Unde-s doi prieteni cu salariu, sînt două pungi, și-au zis ei, și unde sînt două pungi, curge vinul gîrlă. Așa au devenit Bebe și Valiță discipoli de nă-dejde ai lui Bachus. Vinul mult a trezit în ei sămînja de gilceavă. Azi au înjurat pe unul, mîine au bătut pe altul. Între timp, treaba nu prea mergea. Bebe a „rupt-o” și cu șoferia. Mai bine zis a fost dat afară, pentru abateri repe-

tate. Pe partea cealaltă, nici Valiță nu se lăsa mai prejos. Cu alimeni nu se mai înțelegeau. Își făceau însă dreptatea cu pumnii. Au fost ade-sea chemați la statul popular și la miliție. Za-darnic... Cîrdășia, bețiile și scandalurile au rămas în picioare. Cînd a fost la o adică, părinții le-au luat apărarea :

— Sînt flăcăi, tovarășe ! Beau banii lor, iar de ce fac, răspund...

Ultimele scandal s-a soldat cu o victimă : res-ponsabilul restaurantului din comună. Bebe și Valiță au trebuit să răspundă, vorba părin-ților lor, la citațiile adresate de tribunal. Ce s-au mai perpelit al lor, doar-doar și-or salva odraslele.

— Sînt niște copii, tovarășe...

La douăzeci și doi de ani... într-adevăr copiii ! Păi dacă-l așa, și soluția e nimerită : Valiță într-un an și Bebe în doi, să se tot coacă la minte.

Am discutat despre aceste cazuri cu direc-to-rul căminului cultural și cu cel al școlii gene-rale. Fiecare a venit cu acuzații la adresa celor doi tineri. „Să sperăm că după aceasta se vor face oameni de treabă”, îmi spuneau interlocu-torii mei. N-au pomenit însă nimic despre niște măsuri ce ar trebui luate pentru a preveni din timp astfel de cazuri. Un plus de atenție mani-festărilor culturale-educative ar prinde cît se poate de bine.

GEORGE FILIP

ecouri
la
ancheta
„CUM
NE
PURTĂM”

POȘTA
REDAȚIEI

DE VORBĂ
DESPRE POEZIE

de EUGEN FRUNZĂ

ELISABETA FLOREȘTI, O-ravița. Cu dragă inimă v-aș îm-plini rugămîntea și v-aș aju-ta să faceți „primul pas”. Dar lucrul e cît se poate de dificil, pentru că de fapt totul e în puterea dv. și observațiile mele nu au decît rolul unui îndemn. Poezia „Marie” și celelalte de-gajă simțămînte nobile, duioșie, sensibilitate. De pildă : „Durere mută, mamă cu opt copii de mină, Te-ai risipit de vreme în iarbă și-n tărîină...”

sau : „...Voi ochi din altă lume, vă chem în amintire...” precum și alte versuri de a-ceeasi factură.

Dar, judecate în ansamblu, poeziile suferă de diluare în raport cu încărcătura lor de idei. De aceea, chiar și sonetele par prea lungi, deși tiparul lor obligă la sinteză. Probabil că scrieți cu mare ușurință și nu vă disciplinați suficient con-deiul. V-aș sfătui deci să faceți economie de cuvinte, să nu vă risipiți în ele ci să le stăpîniți, să nu spuneți decît strictul ne-cesar, să sporiiți densitatea fie-cărui vers. Și în același timp ferii-vă de expresia prea cu-minte și prea cunoscută, amîn-tînd poezia romântioasă de acum 5-6 decenii. Vă doresc succes.

COROȘ PETRE, comuna Mica, raionul Tîrnăveni. Versi-ficație melodioasă, gânduri bune, dar ce păcat ! Nu întrevăd „grăuntele” de aur. Mai încercați.

ARISTICA BĂGHINA, Tr. Severin. Cîtez prima strofă din „Imagini dobrogene” :

„Ostirile de maci clătesc în vînt Multicolore raze de jărăteac, Simboluri vagi vorbind de-un pămînt Sterp și tăcut al Pontului sălbatec”.

Însă nici una din poezii nu e publicabilă. Cred că defectul principal e predilecția dv. pen-tru noțiuni prea vagi, prea gene-rale care, după părerea mea, să-răcesc orice poem.

Exemple : „Din spaima Del-tei azi o amintire / Se subțiază undeva-n uitare” sau „Și tese timpul faguri de puteri”. (Las că a „tese faguri” e mai mult decît ciudat !) Sau „Un pîrg de frumusețe peste fire”. Sau „Să facem din vise țării în eter”.

MURARU V. ELENA, Roznov. Mi se pare că scrieți fără sufi-cient autocontrol. Versurile se revarsă pe hîrtie și dv. nu le cîntăriți îndeajuns, nu le în-cercați miezul și sunetul. De aceea încă nu ați izbutit.

VASILE IONESCU, comuna Țătaru-Mizil. Nu, tovarășe Io-nescu, textele pe care ni le-ați trimis nu sînt poezii, deși au vrut să fie.

LA JUMĂTATEA

SESIUNII

O.N.U.

După aproape două luni de la începerea sesiunii a XXII-a a Adunării Generale a O.N.U., cele șapte comitete ale Adunării dezbate problemele de pe ordinea de zi ce le-au fost repartizate, urmând ca lucrările sesiunii, în ședințe plenare, să fie reluate după consultări prealabile între toți factorii interesați.

Bilanțul de până acum al sesiunii ne arată că delegații au manifestat, în cadrul dezbaterilor de politică generală, o preocupare deosebită pentru situația din Vietnam. De la înalta tribună a O.N.U., au răsunat glasurile reprezentanților celor mai multe state în sprijinul cererii de a se pune capăt bombardamentelor americane asupra teritoriului Republicii Democrate Vietnam, de a se curma agresiunea americană, de a-i lăsa pe vietnamezi să dispună ei înșiși de destinele lor.

Actuala întrerupere a ședințelor Adunării Generale este menită să înlesnească contactele de delegații pentru căutarea unei abordări cu șanse de succes a problemelor în suspensie și în primul rând a crizei din Orientul Apropiat. Odată cu desfășurarea intensă a consultărilor, Consiliul de Securitate — care s-a întrunit în urma scufundării navei izraeliene „Eilat” și a distrugerii rafinăriilor de la Port Said — a exprimat, într-o rezoluție adoptată în unanimitate, îngrijorarea față de activitățile militare recente; a condamnat hotărârile legate de problema încetării focului; a reafirmat necesitatea unei stricte respectări a rezoluțiilor de încetare a focului și a cerut să se pună capăt oricărei activități militare și să se colaboreze cu organul O.N.U. pentru supravegherea armistițiului. Cu toate că nu se dezvăluie conținutul consultărilor, totuși își croiește drum ideea trimiterii unui reprezentant special al secretarului general al O.N.U., U Thant, în Orientul Apropiat și se preconizează consolidarea dispozitivului de supraveghere a respectării încetării focului. Chiar dacă reprezentantul special nu va fi investit cu imputerniciri deosebite, se consideră că simpla sa prezență va fi un factor de moderare. Declarațiile făcute de premierul izraelian Levi Eshkol în favoarea tratatelor cu toate statele arabe sau cu fiecare stat arab separat și observațiile făcute în articolele apărute în „Al Ahram” (Cairo), sub semnătura lui Heykal, precum și apropiata sosire la New York — în cadrul turneului efectuat în numeroase țări — a regelui Iordaniei, Hussein, indică limpede că nu au fost epuizate toate posibilitățile pentru căutarea unei soluții negociate a conflictului. Totodată, nu se exclude posibilitatea convocării din nou a Consiliului de Securitate. Pronunțându-se pentru o soluție politică președintele Adunării Generale, Corneliu Mănescu, a declarat la dejunul pe care l-a oferit ziaristilor acreditați la O.N.U.: Pentru a fi acceptabilă tuturor părților o soluție sau alta, un proiect de rezoluție sau altul, trebuie să se țină seama de anumite principii esențiale, cum ar fi renunțarea de a folosi forța ca mijloc de rezolvare a problemelor sau de anexiuni teritoriale, respectarea dreptului la existență a fiecărui stat din această regiune, asigurarea unui climat de securitate pentru toți. La reluarea lucrărilor în ședință plenară se va acorda — așa cum s-a hotărât — prioritate problemelor Orientului Apropiat.

De la actuala sesiune, opinia publică așteaptă hotărâri menite să confere O.N.U. un rol sporit în organizarea sprijinirii statelor în curs de dezvoltare, în îmbunătățirea relațiilor comerciale, fără discriminări, indiferent de orinduirea lor socială, în crearea de condiții pentru înfăptuirea dezarmării generale controlate. O cerință imperioasă pentru ca O.N.U. să-și îndeplinească misiunea, este dezvoltarea caracterului său universal, inclusiv recunoașterea drepturilor R.P. Chineze.

Un capitol masiv al ordinii de zi a actualii sesiuni este consacrat condamnării colonialismului sub cele mai diferite forme. Rezoluția în problema rhodesiană — adoptată în Consiliul pentru teritoriile sub tutelă și neautonome — condamnă statele care fac comerț cu regimul rasist de la Salisbury, cere Angliei să intre în legătură cu liderii formațiilor politice rhodesiene favorabile unei reprezentări majoritare și să asigure eliberarea liderilor politici întemnițați. În această rezoluție se adresează un apel tuturor statelor ca să sprijine mișcarea de elibe-

rare a poporului zimbabwe. Tot în același comitet, reprezentanții mai multor state, printre care și al României, au exprimat solidaritatea cu lupta de eliberare a popoarelor din coloniile portugheze.

În legătură cu dezarmarea, ale cărei aspecte multiple figurează la mai multe puncte ale ordinii de zi, se așteaptă ca Adunarea Generală să înceapă dezbaterile, după întreruperea lucrărilor Comitetului celor 18 state de la Geneva. În cadrul discuțiilor care se desfășoară la Geneva în legătură cu proiectul de Tratat de nediseminare a armelor nucleare, intervențiile reprezentantului român și amendamentele pe care le-a prezentat sînt apreciate ca o contribuție în direcția interzicerii armelor de distrugere în masă, a aplicării principiului egalității între state, a apărării dreptului fiecărui stat de a avea acces la folosirea energiei nucleare în scopuri pașnice. În Comitetul Politic, unde este luat în discuție Tratatul pentru interzicerea armelor nu-

NOTE

Piața comună

și agricultorii francezi

Puternice manifestații țărănești au dominat scena socială în luna octombrie în Franța. Prin amploarea și dirzența lor, aceste manifestații — în special cele de la 2 octombrie din Bretania, când s-au înregistrat, în cursul unor incidente violente, peste 300 de răniți — au constituit o izbucnire a nemulțumirilor îndelung acumulate ale agricultorilor francezi. Cauza principală rezidă în continua micșorare a prețurilor produselor agricole ca urmare a accesului liber pe piața franceză a produselor similare din țările Pieței comune, pre-

cleara în America Latină, reprezentantul român a sprijinit ideea creării de zone demarcate, în spiritul în care au fost făcute propunerile țării noastre cu privire la Balcani.

Actuala sesiune a confirmat, chiar la început, că la O.N.U. toate statele — acționând pe baza respectării tuturor atributelor suveranității naționale — își pot aduce contribuții la scopurile nobile îns-

crise în Cartă. Alături de marile puteri cu răspunderile care le revin, rolul statelor mici și mijlocii se evidențiază direct proporțional cu poziția constructivă pe care fiecare în parte a adoptat pentru reglementarea problemelor litigioase, pentru menținerea și întărirea păcii în lume.

Z. FLOREA

Canada — o demonstrație pentru încetarea agresiunii americane în Vietnam.

cum și în urma reducerii cotelor și prețurilor de export. În legătură cu aceasta, ziarul „Le Monde” scrie: „Astăzi, când regulile Pieței comune se aplică în toată vigoarea lor, agricultorii își dau seama că competiția vest-europeană va accelera dispariția multor gospodării”.

Această perspectivă întunecată a provocat șirul demonstrațiilor țărănești. La 12 octombrie, noi manifestații au izbucnit în 28 de departamente, ele continuând succesiv în tot cursul lunii trecute. Agricultorii cer autorităților să întreprindă o serie de măsuri corespunzătoare în sprijinul proprietarilor de pământ mici și mijlocii. Gravitatea problemei a determinat organizarea unor dezbateri ale Adunării Naționale. Numeroși deputați au criticat efectele negative pe plan agricol ale apartenenței Franței la Piața comună. Ministrul agri-

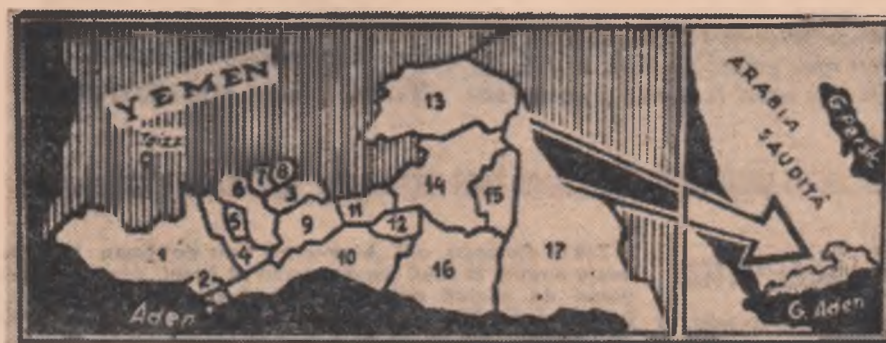
culturii, Edgar Faure, a recunoscut că, în Franța, venitul exploatareilor familiale agricole este inferior venitului mijlociu.

Soluții practice, în spiritul valorificării superioare a muncii agricultorilor, n-au fost găsite. Ministrul Edgar Faure s-a referit însă la noile poveri pe care urmează să le suporte masele largi pentru a atenua o parte din greutățile pe care le au de întâmpinat agricultorii în urma angajamentelor asumate de Franța în cadrul Pieței comune. Contribuabilii francezi, a spus el, vor trebui să „plătească scump”, deoarece urmează să fie ajutați alți cei care părăsesc ogoarele plecând în căutare de lucru la oraș, cit și cei care mai rămân să lucreze pe ogoare. Cu toate acestea, a arătat ministrul, ridicarea veniturilor agricultorilor „va fi greu de obținut”.

P. TĂTARU

LA ORDINEA ZILEI

Federația ARABIEI DE SUD

Ocupația britanică în Peninsula Arabică, veche de 128 de ani, se apropie de sfârșit și încă cu pași uriași. La 8 ani după ce guvernul conservator a reunit 17 state feudale, șubrede, aflate sub conducerea unor șeici inapoiști și reacționari, în Federația Arabiei de sud, Londra recunoaște, ceea ce era limpede de la început, că Federația nu este viabilă. În urma loviturilor neîntrerupte ale forțelor patriotice, guvernul federal s-a autodizolvat, aflându-se la ora actuală la imposibilitatea de a mai funcționa. Insuși înaltul comisar britanic în Aden, Trevelyan, s-a văzut obligat să recunoască „forțele naționaliste drept reprezentanții poporului”.

Publicăm un reportaj care redă una din bătăliile duse de forțele patriotice din Arabia de sud împotriva ocupanților britanici:

„Vom învinge negreșit!”

„Dis-de-dimineață, punctul central din Aden a primit o știre de la comandamentul garnizoanei britanice din Dali: „Azi-noapte, trei grupuri de teroriști (astfel îi numesc britanicii pe patrioții Arabiei de sud) au efectuat un atac asupra noastră. S-au înregistrat pierderi”. Punctul central a fost cu-

Statele componente ale Federației Arabiei de sud: 1. Lahej; 2. Akrahi; 3. Jafaiul de Sus; 4. Haushabi; 5. Alawi; 6. Dhala; 7. Awabril; 8. Shaib; 9. Jafaiul de Jos; 10. Fadhli; 11. Audhali; 12. Dathina; 13. Beihan; 14. Sultanatul Aulaki de Sus; 15. Șeicatul Aulaki de Jos; 16. Aulaki de Jos; 17. Wahidi.

prins de agitație. Acesta era cel de-al cincilea atac care se efectua asupra forțelor britanice în cursul unei singure nopți.

În zori, spre punctul conspirativ al patrioților din Aden pleca un om de legătură. Era aproape un copil... Spre seară, el raporta biroului militar al Frontului de Eliberare: „Au fost ucși 70 de soldați din armata de ocupație, peste 40 răniți. Total a decurs conform planului”.

„Vopsite în culoarea frunzelor, jepurile înaintau pe drumul pietruit. În jur se ridicau cactuși uriași. În prima mașină — trei oameni, plantatori de mine, și saci cu muniții.

„Englezii sînt în stare orică, pentru a-și menține dominația — îmi spune comandantul. Acum, sprijinul lor sînt sultanatele și șeicatul”.

Trecem granița.
— Ne aflăm în sultanatul Dali — ne-a avertizat cercetașul Abd er-Rabb.

Discuția s-a întrerupt. Pe furie ne facem loc printre cactuși. Ne oprim într-un mic lăcuț.

— Aici este punctul de plecare pentru operațiunea noastră — ne informează comandantul.

Numele lui este Ali, dar toți îi spunem Ain-Ain după inițialele numelui întreg.

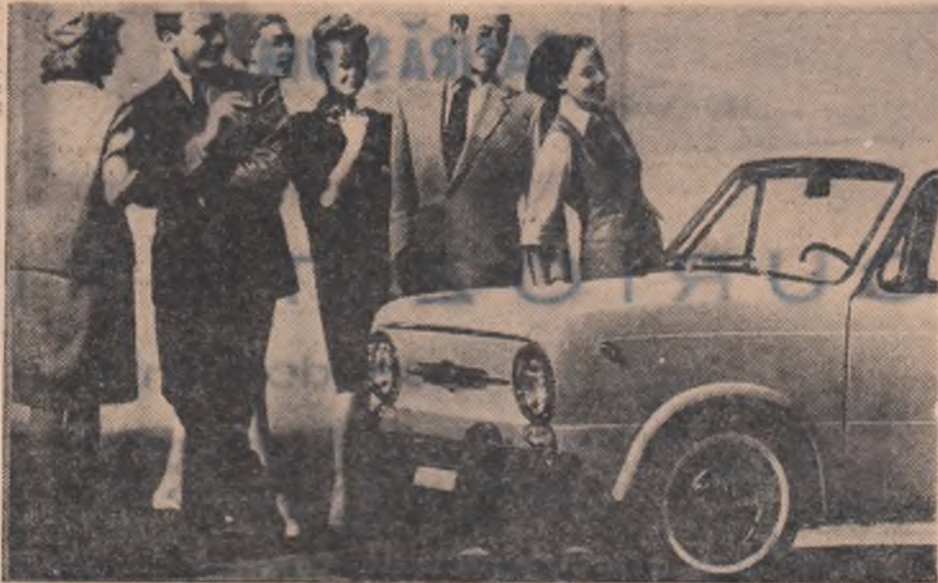
„Pe sacii cu muniții este întinsă o hartă. Ain-Ain, explică încă o dată mersul operațiunii pe care urmează s-o desfășoare patrioții. Până la garnizoana dușmanului mai este de mers cale de un ceas și jumătate pe cărările de munte. În fruntea detașamentului se află cercetașul. După el — prima grupă, care va începe schimbul de focuri cu dușmanul. În acest timp, alte două vor ataca din stînga și din dreapta. Ora atacului este fixată dinainte. Ain-Ain pleacă cu grupa de avangardă: el are sarcina cea mai grea.

Se văd luminile garnizoanei. Apropiindu-se neobservați, luptătorii deschid o rafală de foc din puștile automate și mitraliere. Din stînga și din dreapta, cele două grupuri deschid și ele focul. Englezii intră în panică, trag în neștire, fără țintă. Dar prea târziu...

În această luptă a căzut eroic Ali Abd er-Rabb, dar moartea lui nu va trece nerăzbutată. Fără să mai aștepte răsăritul soarelui, jepurile pleacă spre nord: detașamentul trebuie să se pregătească pentru o nouă luptă...

„În ultimul timp, patrioții au stabilit un control total asupra a 13 din cele 17 sultanate care fac parte din Federație. Și din nou în fața ochilor îmi apare comandantul Ain-Ain și tovarășii lui de luptă. Detașamente ca cel condus de Ain-Ain sînt în Peninsula Arabică foarte multe, fapt care întărește convingerea patrioților Arabiei de sud că vor învinge!

N. ROSSAȘANSKI

De la începutul anului și pînă în prezent Administrația de Stat Loto-Pronosport a atribuit la sistemele Pronosport, Pronoexpres, Loto și Loz în plic peste 1 000 000 premii din care circa 700 autoturisme de diferite mărci și capacități, premii de peste 150 000 lei, 100 000 lei, 50 000 lei, excursii peste hotare, premii în obiecte și bani.

Lozul în plic vă oferă posibilitatea de a obține autoturisme și premii în bani de 20 000 lei, 10 000 lei, 5 000 lei ș.a.

ORIUNDE VĂ AFLAȚI JUCAȚI LA LOZ ÎN P LIC.

COMITETUL DE STAT AL APELOR

Inspectoratul de stat al apelor

ÎN INCINTA HALELOR OBOR S-A DESCHIS MAGAZINUL GENERAL DE TEXTILE-ÎNCĂLȚĂMINTE „BAZARUL OBOR”. Magazinul desface o mare varietate de articole: îmbrăcăminte, încălțăminte, țesături, tricotațe, articole pentru copii, articole de galanterie, parfumerie, jucării. Magazinul e deschis între orele 8—12 și 15—20 în zilele de marți, miercuri, joi, vineri și sîmbătă. De la orele 7—11 duminica. Luni închis.

Vizitînd „Bazarul Obor” vă puteți face cumpărăturile atît dimineața cît și în timpul prinzului sau după amiază.

La „Bazarul Obor” găsiți de toate oricînd, la îndemîna tuturor

Reînnoiți-vă abonamentele la revista AL-BI-NA

COSTICUȚĂ dragule!

SATIRĂ ȘI UMOR

Costache împinse cu piciorul porțița care, deschizându-se, scîrțîi lung, de parcă l-ar fi întrebat: „Pe unde ai hoinărit pînă acum, neică?”

Costache, care nu înțelege limba porților, păși în curte fără să-i răspundă, și strigă așa, mai tăricel, ca să-l audă măică-sa din casă:

— Mămuță, mi-e o foame de lup!...
Mămuța ieși pe cerdac și prinse a-l descoase cu amărăciune:
— Pe unde ai umblat pînă acum, flăcăule?...
Costache, care nu înțelege nici limba mămuței, atunci cînd nu-i convine, intră în casă, se trînti pe pat și spuse privind cu ochii în tavan:

— Ascultă, mi-e foame!
De ostentit ce era, nu se mai simțea în putere să-l repete pe „mămuță”. Îl înlocuise cu „ascultă”; îi venea mai la îndemînă, deși ambele cuvinte aveau același număr de silabe. Pesemne însă că substantivul „mămuță” îl obosea mai tare.

— Costache, băiatule, unde ai zăbovit pînă acum? Te-a așteptat și taică-tău și nevastă-ta, să mergeți împreună la cîmp, așa cum a fost vorba...
— Vorba! Mormăi aspru Costache. Vorba multă, sărăcia omului... Așa că să vorbim mai pușin și să mîncăm mai mult. Că din vorbe nu te alegi cu nimic, pe cînd din mîncare te alegi cu sănătate.

După această cugetare filozofico-sanitară, adăugă din nou:

— Mi-e foame, bătrîno! (Ca să vedeți ce face foamea dintr-un om!) Din „mămuță” a transformat-o în „bătrîno”. Așa că bătrîna s-a îndreptat spre bucătărie, de unde s-a înapoiat, vorba lui Costache, cu o farfurie plină de sănătate în foi de varză. Apoi l-a bătut grijulie pe umăr.

— Hai Costicuță, mîncă, dragule!

Costicuță dragule, ca să lichideze cît mai repede timpii morți, nu se lăsă de două ori rugat. Se ridică iute în capul oaselor și porni spre masă. La masă, cu avîntul celor 27 de ani pe care îi avea, el goli farfuria în doi timpi și trei sarmale. După aceea, adăugă rugător:

— Mămuță, dă-mi și un pahar de vin!
Că sarmalele fără vin sînt ca nunta fără lăutari. Și eu nu-s obișnuit cu nunți fără lăutari. Doar și la nunta mea scripcarii au venit cu cîntec și joc și voie bună...
— Așa-i, numai că după nuntă, jocul l-ai transformat în tot pe loc, pe loc, pe loc, și doar la poloboc.

— Vreau un pahar de vin!

Mămuța îl privi cu teamă:
— Costicuță, nu-ți dau, că și așa mi-roși a băutura!

— Dar a ce-ai vrea să miroș, bătrîno? A prișnite calde? A ceai de siminichie? N-am împlinit încă 60 de ani să miroș a povești din astea bătrînești! Eu miroș a lucruri mai tinerești; a must, a țuică, a turburel! Pricepi, bătrîno încăpățînată?

— Pricep, băiatule, catadicsi fosta mămuță, ajunsă pe post de bătrîno încăpățînată, dar prea se țin scai de tine poveștilor astea tinerești!... Știi ce zice taică-tău? Că și munca tot treabă tinerească e!

— Păi dacă e treabă tinerească, să muncească! Fiindcă e încă tînăr! Munca întinerește, așa zice bătrînul...
— Și-atunci de ce nu muncești și tu, Costicuță, dragule?

— Eu? Eu și-așa sînt tînăr, ce să mă mai întineresc?
— Nevastă-ta nu se mai arată în lume de rușine...
— Foarte bine. Să nu se arate. Să stea acasă, să muncească. De ce i-a dat Dumnezeu două mîini?

— Dar ție de ce ți-a dat două mîini?
— De ce? Ia să te văd pe dumneata să duci paharul la gură fără mînă! Bătrîno cicălitoare!...
— Costicuță băiatule, ți-ai pierdut și respectul față de părinți!

— Ei da, l-am pierdut! Pînă l-oi găsi, așa o să meargă treaba! Auzi dumneata! Respect! Te superi că-ți spun bătrîno! Păi ești!

În clipa aceea, intră pe ușă Petruț, frațele cel mic al lui Costache. Își agăță șapca în cui și spuse tare cu țilc, așa, ca să-l audă și „Costicuță dragule”.

— Auzi mămuță!
— Aud!...
— Degeaba mai muncesc eu, de po-mană mă laudă președintele că-s harnic.

— Nu pricep! Îngînă mămuța.
— Să mori de necaz, nu alta. De mine nu știe nimeni, pe cînd în jurul lui Costache e adunat tot satul.

— Nu pricep! Sări Costache. Cum e adunat tot satul în jurul meu, dacă eu mă aflui aici?

— Păi, ai fi tu aici, dar parcă acolo te-au prins mai bine!...
— Unde acolo?

— Acolo, la gazeta de perete a satului.

— La gazeta de perete? Răcni Costache. M-au pus pe mine acolo, negru pe alb?

— Nu chiar negru pe alb, că nasul ți l-au făcut roșu!

Și Costache se făcu vinăt!...

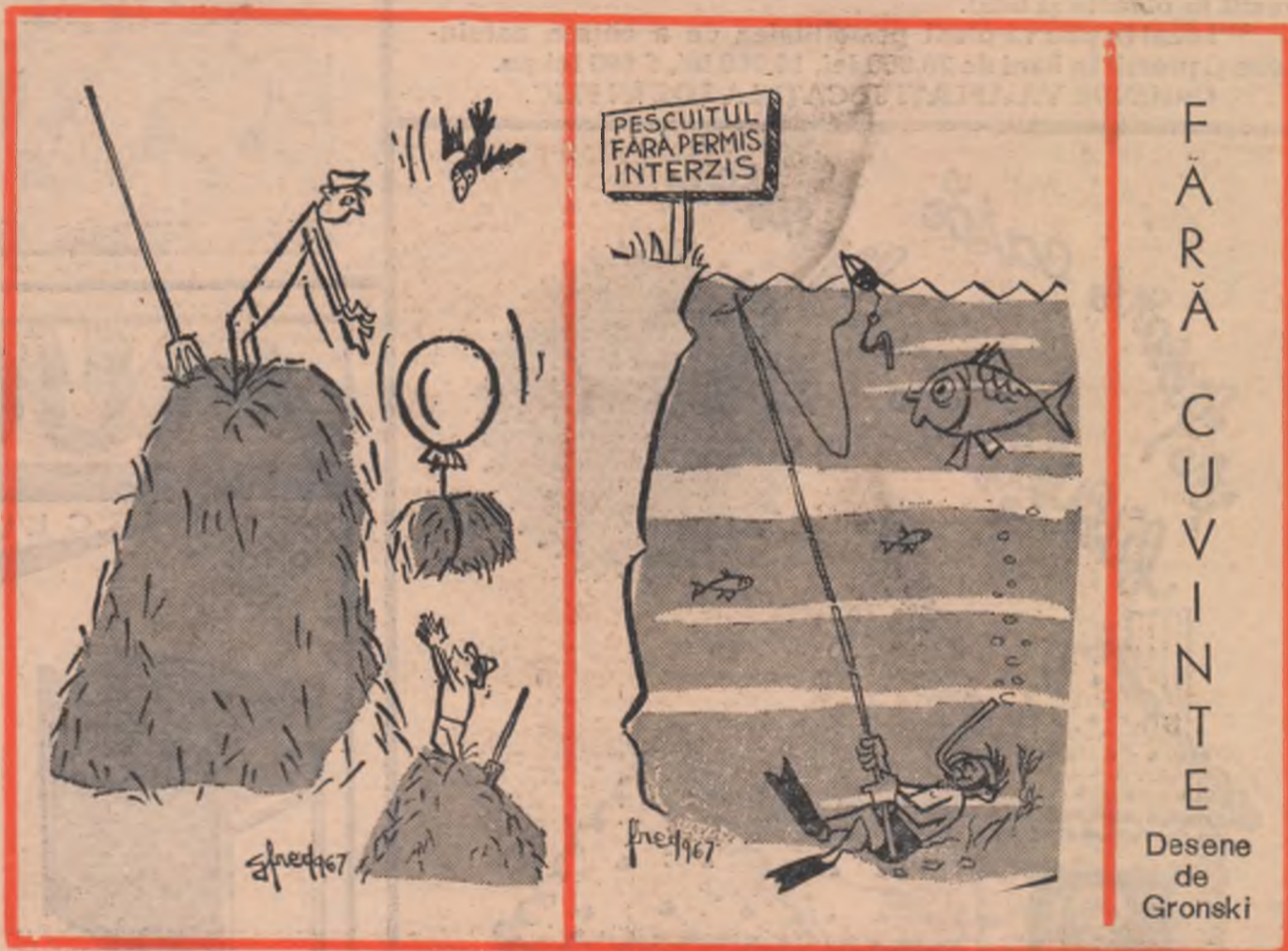
I. AVIAN

CURIOZITAȚI pseudo-științifice

Omul cel mai ambițios din sud-estul Europei trăiește la Căpeni — Brașov. El și-a propus să nu se tundă decît în comuna sa, la frizeria de curînd desființată. Rămîne de văzut cine va avea ambiția mai mare: el sau cooperativa „Deservirea” Baraolt.

Păsările domestice sînt rezultatul unor transformări de sute de milenii ale diferitelor păsări sălbatice. Un drum invers, dar într-o perioadă de timp mult mai scurtă, au urmat componentele sectorului avicol de la cooperativa agricolă din Găneasa-Slatina. În lipsa grăunțelor, a verdețelor, a cretei furajere, păsările au ajuns să se mîncească între ele, de foame. Nu e de mirare că aici sectorul avicol e pe cale de lichidare. Cu păsări sălbatice!...

O zi de o lungime ieșită din comun a fost înregistrată în localitățile Sălcioara, Lanuri și Voetin. Fenomenul s-a datorat nu unor condiții meteorologice deosebite, ci O.R.V.L.F.-ului Rîmnicu Sărat, care a indicat cooperativelor agricole să culeagă diverse legume pentru că vor fi ridicate a doua zi. Cum această „a doua zi” a fost mare cît o săptămînă, cele 90 de tone de legume culese s-au depreciat.

DIS
PO
ZITIA
ȘE
FU
LUI

Și așa cum am promis cititorilor în numărul nostru de săptămîna trecută, o să lămurim în acest foileton cum a fost ocupat — rămî-nînd totuși liber — postul de la cooperativa din Ernei.

Aflînd de acest post cu o sfințită naivitate m-am dus să mă încadrez.

— Nu se poate, a fost răspunsul prompt. Postul e ocupat.

— Văd că nu lucrează nimeni.

— Nu lucrează dar banii îi primește.

— Cine?

— Problema asta ne depășește. Adresați-vă tovarășului Petre Mozeș, președintele centrului cooperativelor de consum din Dumbrăvioara, de care ținem și noi.

M-am dus la tovarășul Mozeș.

— Postul este într-adevăr

ocupat. ne-a confirmat acesta.

— De cine?

— De Dionisie Marcoș, tatăl gestionarei din Ernei.

— Aha, va să zică merge cu pile, am spus revoltat.

— Nu cu pile, ci cu prime.

— Ați primit și o primă ca să-l încadrați pe Dionisie.

— Tocmai că n-am primit. Și trebuia, într-un fel, să-mi acopăr cheltuielile. Așa că am făcut un stat de plată pe numele lui Dionisie. El a semnat iar noi am luat banii, i-am pus la loc în fondul cooperativei și gata — nu mai avem nici o lipsă.

— Deci dumneavoastră nu aveți lipsuri.

— Absolut nici una. Banii pe care i-am cheltuit cu masa au fost recuperați.

— Care masă?

— Știți că noi sîntem foarte ospitalieri. Cînd a fost aici o sedință, tovarășul Vasile Cotruș, președintele Uniunii raionale a cooperativelor de consum Tîrgu-Mureș, ne-a dat dispoziție — că era într-o dispoziție! — ca în concluzii să se pună probleme serioase. Și s-au pus Probleme de avicultură în mujdei, probleme de viticultură la gheață. După ce concluziile au fost trase... la măsă, tovarășul Cotruș ne-a promis o primă ca să acoperim cheltuielile suplimentare. Și fiindcă s-a făcut uitat ne-am scos banii prin Dionisie. Ce era să fac? Dispoziția șefului. Puteam eu să-i stric dispoziția?

ANDREMIR